

Umbrela razelor de gând

Daniel Vișan-Dimitriu

Privești spre depărtarea mea, sau zarea
la care numai gândul tău ajunge,
iar pentru mine-i un abis în marea
neliniștei ce inima-mi străpunge.

Te văd, în mintea mea, privind departe
-și nu știu de-i trecutul, viitorul-
spre ce a fost și, încă, ne desparte,
spre ce-ar putea redeștepta fiorul
pe care îl simțeau demult, cu mine,
în nopțile albastre și senine.

Încerc privirea-ți verde să o caut
prin amintiri, sau oglindită-n unde
să simt, din nou, cântarea unui flaut
cum pieptul mi-l inundă când pătrunde,
cu note blânde, sunete duioase,
în sufletul ce nu demult, dansase.

Ești veselă, ești tristă, sau o pace,
nedefinită clar, te izolează
la marginea iubirii ce păstrează
doar amintiri care devin sărace?

Umbrela ta, ferindu-te de Soare,
ți-ascunde o iubire care moare.